

Hrací pátek 3. 2. 2017

Všude kolem je sníh. Na trávnících, střechách domů, leží na zaparkovaných automobilech, a s trochou nadsázky by se za něj dala prohlásit i ta nehezká hmota pokrývající silnice. Už když to po mrazivém lednu začalo vypadat na pomalé oteplování, zima nám vrátila úder.

Celkem se nás sešlo dvanáct, a sice David V., Karel, Lukáš, Kuba V., Prokop, Štístko, Tade, Pája, Šoty, Matěj, Lipo a Já. Na zimní akci v klubovně to není špatné.

Zatápíme tedy v klubovně, vyměňujeme nejnovější historky a honem vyrážíme ven, zahřát se trochou pohybu. Rychle se rozdělíme na dva týmy a čeká nás několik krátkých závodů kolem smutně se tvářícího torza někdejšího sněhuláka. Výsledky jsou velice těsné, ukazuje se, že startovat na straně, ze které se hromada sněhu obíhá, je značná výhoda.

Ke konci se ale stejně závodění (nepřekvapivě) zvrhává ve sněhovou bitvu, je tedy třeba rychle přejít na další aktivitu. Přesouváme se na menší zahradu, kde mezitím vzniklo lanem vymezené hřiště.

Každý tým na své polovině postaví 10 sněhových věží a připraví se na krutou bitvu. Cílem je co nejrychleji sestřelit sněhovou koulí každou protivníkovu věž. Sníh lítá na všechny strany, stavby se hrouť, napětí roste. Bitvu je nakonec třeba ukončit z důvodů časových, konečný výsledek je těsný, vítěznému týmu zůstalo o pouhou jednu věž víc!

Zalézáme do klubovny, která se již stihla trochu vyhrát, odpočíváme, schňeme a snažíme se uhodnout, kdo dostal jaký dárek k vánocům. Ať už jde o autíčko na dálkové ovládání, set Lega nebo třeba trenýrky se srdíčkem, nakonec se majitele vždy vypátrat podaří.

A je čas zase vyrazit ven. Padla tma, a panují ideální podmínky na partičku banderovců. Vidíš běžet člověka. Kdo je to? Znáš jméno? Je ve tvém týmu? Kdo tam šustí v tom křoví? Právě takové otázky se musely honit hlavou hráčů. Zásoby živých se na obou stranách nebezpečně tenčí, a nakonec i ten poslední padne. Tak už to ale chodí.

Jak rychle dokáže masa lidí vytlačit velkou sněhovou kouli do svahu? I na tuhle otázku jsme se snažili nalézt odpověď. Terén je kluzký svah jako sklo; není se o co zapřít. Každý, kdo si nedá pozor, sklouzne dolů děsivého půl metru vstříc nadýchané sněhové závěji. A pokud je ještě třeba ukrýt se před přilétajícími sněhovými koulemi, obtížnost úkolu exponenciálně roste. I tohle však nakonec skupinka odvážlivců zvládne, byť se ztrátami.

A tím se náš čas naplnil. Už tedy zbývá jen rozloučit se, trochu poklidit, a spěchat domů pořádně uschnout.